

"פורת יוסף" - מרכז רוחני

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חמד ז"ל

רח' זבולון 37 אדרה

להי"י

עלון מס' 383
ו' אייר ה'תשע"ה

אחרי-קדושים

הדלקת הנר: 18:57

ציאת השבת: 19:51

"השכן אתם בתוך"

טבאתם"

גם כשהאדם

עסוק בעברה -

הקב"ה חושב

איך להיטיב עמו.

עלינו להחזיר

אהבה לבורא על

כל אשר גומל עמנו.

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

"את מי שפטי תעשו ואת זוקתי תשמרו כלכת בהם אני ה' א-להיכם"

אמר להם הגוי: "כיון שאכלתם מתבשילי, מה שאסור לפי דתכם ואמונתכם, הרי זה סימן שאינכם נאמנים לתורתכם.

ואם לדתכם אינכם שומרים אמונים - כל שכן כלפי, וחוששני שתגנבו מחפצי ביתי, שהרי יהודי פלוני מעולם לא אכל מתבשילי, ובכך נאמן הוא עלי יותר מכל אדם שבעולם, בזה שנאמן הוא לדתו ולאמונתו ואינו נוטה ימין ושמאל מדרךכו שלו!

כמה כואב לראות בימינו מביני עמנו ההולכים ומתחקים אחר מנהגי הגוים וחקתיהם. כאילו אנו אין לנו תרבות ופה משלנו, וכאילו אין לנו מסורת אבות עתיקת יומין בעלת שרשים עמקים ויסודות איתנים. וכי אין לנו מנהגים טובים וחסדים שמחים שצריכים אנו לרעות שדות זרים? וכי חסרות לנו מנגינות ולחנים יפים שמקורם בקדשה שהולכים אנו ומאזינים ללחנים של הגוים?

והקדוש ברוך הוא שואל: "מה מצאו אבותיכם בי עול כי רחקו מעלי וילכו אחר ההבל ויהבלו?". מה צריכים אנו את מלבושיהם הפרוצים ואת מנגינותיהם הטמאות? מדוע לא שומעים אנו על איזה סיני השומע שירי קודש חסידיים? ומדוע ישראל הקדושים צריכים לפזל לדרכי תהו והבל וריק? ואשרי המרחיק את עצמו מן הכיעור ומן הדומה לו, ודבק בישראל הכשרים והצנועים. שהדבק בטוב הוא טוב, וטוב לו בזה ובבא.

מעשה שהיה ביהודי אחד שהיה לו מכר גוי השוכן בכפר, ומפעם לפעם היה הולך היהודי ומתאכסן בביתו לרגל מסחרו. הגוי היה מגיש בפניו כל מיני תבשילים ומטעמים שבישל, אך היהודי תמיד היה מסרב לאכל בהסבירו שדבר זה אסור ליהודים על פי דתם ואמונתם, והיה היהודי מסתפק בעת שהותו שם בלהם צר ובלחץ מים שהיה מביא עמו מביתו.

לימים, נודענו לאותו הכפר שני יהודים עובדי ארץ שלא מצאו מקום ליתן מנוח לכף רגלם, ודפקו על דלת ביתו של אותו הגוי. הגוי הכניסם אל ביתו והגיש בפניהם כל מיני מאכלים ותבשילים, והמה מנד החלו אוכלים ושותים מכל הבא ליד מבלי לחשב פעמים, עד שסיימו את ארוחתם שבעים ודשנים. הודו השנים לבעל הבית הנדיב ושאלוהו: "התואיל בטובך ליתן לנו מקום ללון בביתך, שכן רוח סערה וגשמי יעף יורדים בחוץ ללא הרף?" ענה להם הגוי: "קומו מהר והסתלקו מתוך ביתי, לכו וחפשו לכם מקום אחר באשר תמצאו, כי פה לא תלנו בשום פנים ואפן!

הללו, תמהים ומשתוממים לנכח הכעס הגדול שעלה באפן, החלו להתחנן בפניו ולומר: "אנה נפנה כעת בשעת סופה וסערה? ומה עול מצאת בנו שאתה מגרשנו מביתך?"

"ואהבת לרעך כמוך אני ה'"

פעם אחת מלך גוי רצה לבחון את הדרך ארץ של היהודים ושל הגוים, מה עשה? הכין סעודה גדולה עם מאכלים משבחים מכל טוב הארץ, אבל לא נתן להם כלי אכילה רגילים, אלא כפות ומזלגות ארכים מאד שאי אפשר בכלל לאכול איתם.

הגוים, חסרי מדת החסד, נסו לאכול אתם ופצעו והזיקו אחד את השני ולקו בכפלים. ואלו היהודים, מכח מדת החסד שבהם, האכילו אחד את השני, והעבירו אחד לשני, וכך הצליחו לסיים את הסעודה בטוב טעם ובדרכי נעם ועברו את המבחן בהצלחה. וכל כך למה? כי היהודים ספוגים במצות 'ואהבת לרעך כמוך' וכמאמר רבי עקיבא "ואהבת לרעך כמוך, זה כלל גדול בתורה".

מי ששונא את

חברו שונאת חנם,

אין בו אמונה

אמיתית.

הגר"ג יגן זצל

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת גינה בת אברהם נגר ז"ל

”לא תשנא את אוזיך בלבבך. ואהבת לרעך

כמוך אגני ה’”

כאשר כתוב הציווי על תפילין או שמירת שבת לא כתוב אגני ה’... מדוע נכתב בציווי זה אגני ה’?

אלא מלמדת אותנו התורה, אל תשנא אחיך בלבבך, גם אם עשה לך צרות. ומדוע? כי אגני ה’, אגני מנהל את העולם ולא הוא, אגני הבאתי עליך את הצרה לטובתך, לא הוא, אין לו כח ויכלת להביא עליך צרות.

הגרן יגן זצל

”לא תקלל זרעך”

ראשי תיבות: ח'יים ר'עים ש'לך. כלומר, אל תקלל חייך הרעים, אלא קבל הכל באהבה, ודע שכל מה שעושה עמך הקדוש ברוך הוא, הרי זה לטובתך, והקדוש ברוך הוא יטיב עמך באחריתך.

מתוך 'נקי כפים'

מספר על רבנו הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, שפעם אחת שכר עגלון גוי שירכיבו למקום מסים, ובדרכם עברו ליד בית התפילה של אותו גוי.

רבנו הבעש"ט רואה שהגוי אינו נע ואינו זע מפני בית תפילתו, וחולף על פניה כלא הייתה. שאלו הבעש"ט: אמר לי, וכי אינך מענין לעצור בבית תפלתך?! והגוי ענהו: "רבי! איני מאמין בכלום, לא בכם ולא בהם!"

מיד אמר לו הבעש"ט: "אם כן, הורד אותי מיד מעגלתך, שאדם שאינו מאמין בדבר כל שהוא - ואף בדבר שאינו אמת - אין לך מסכן ממנו!"

פרדס רימונים

אם חכרך הרגיש אותך אל נא תכעס, שלוט ברוחך ותתבונן, אם חלילה היית חולה והרופאים מצויים שתקח סם תרופה כי כל חייך תלויים בזה, ותרופה זו מרה מאד מאד, הייתכן שלא תתגבר ותבלע את התרופה?

כן הדבר הזה: הסבלנות היא תרופת הנפש והגם שקשה לאדם לסבל שמחרפים ומגדפים אותו, בכל זאת, אם יתאזר בסבלנות ולא ישיב למחרפיו דבר, הרי נשמתו עולה ומתעלה, ועליו נאמר הנעלבין ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמחים ביסורים, עליהם נאמר כצאת השמש בגבורתו."

בני בנימין

אין אהבת הקב"ה נקשרת בלבו של אדם עד שישיגה בה תמיד כדאוי, ויצאב כל מה שבועלם חוץ ממנה."

מתוך תפארת שמשון

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א, ראש כולל "פורת יוסף"

באיזה אופן צריך לברך שנית?

כשמברך על מאכל, טוב שיכווין לפטור כל מה שיאכל. ומכל מקום אף אם לא כיוון, פטר אף מאכלים שאינם לפניו ולא היתה דעתו עליהם בפירוש, כיוון שדרך האדם ליכנס מאכילה מועטת לאכילה מרובה, וא"כ לא היתה דעתו לכך כלל. ולפיכך:

א. בירך על פרי שלפניו ואח"כ לקח עוד פרי אפילו ממין אחר (שברכתו שווה לראשון), גם אם בשעת הברכה לא היתה דעתו בפירוש על כל מה שיש לו ואפילו אם אין לפניו עוד מהראשון, אינו צריך לברך עליו.

ב. בירך על פרי שלפניו ואח"כ לקח עוד פרי שהוא חביב עליו יותר מן הראשון, או שהוא משבעת המינים, צריך לברך על זה שהביאו לו. כי מה שאינו חשוב, אינו יכול לפטור את החשוב דרך גררא, אלא דוקא כשנתכווין לפטרו.

ג. בירך על פרי ולא היה בדעתו לאכול יותר ואח"כ שלח לקנות לו עוד, אפילו אם לא סיים מה שהיה לו בתחילה, צריך לברך שנית על מה שהביאו לו.

ד. בירך על פרי והיתה דעתו בפירוש שלא לאכול יותר, כגון שעושה 'דיאטה', אם אח"כ התחרט ורוצה לאכול יותר, צריך לברך שנית.

ה. מי שאוכל אצל חבירו, כיון שבירך על מין אחד פוטר כל מה שיביאו לו מאותה ברכה, אפילו אם סיים מה שהיה לפניו, כיוון שיודע שבעל הבית יכול להביא יותר (אח"כ היתה דעתו במפורש שאף אם יביא בעל-הבית לא יאכל).

אם האדם עוסק במשא ומתן ושם בטחונו חזק בבורא אז פרנסתו תבוא לו בנקל.

אוצרות התורה

אמר ראב"ע: קשין וקבין של אדם כקריעת ים סוף... הנה אדם, בעל חכמה, כשהתפנה, והרגיש איך שהקב"ה רופא כל בשר ועושה פלאי פלאות, אין לו שום מחלה ב"ה, ואין מה שעוצר את הפסלת בתוך הגוף להרעיל את האדם ולגרם לו למוות תקף, אלא מתנקה הוא בקלות, בחסד וברחמים - הרי אותם הרגעים עבר את קריעת ים סוף, ואם כן עליו לומר את ברכת 'אשר יצר' בהתלהבות של הודאה לבורא... עלינו להתרגל לעבודה ונפלאה זו, לפתח את עינינו וליבנו ולהצטרף לשירת העולם המודת ליוצרו ובוראו...

הגר"ש פינקוס זצ"ל

האדם המצלת, הוא אינו הבריא בגופו ונפשו ופרנסתו בשפע ולא יודע שום רע, אלא האדם המצלת הוא: המתייסר, שזוכה שנפרעין ממנו בעולם הזה, ובא לעולם שכלו טוב נקי וטהור ומכשר לקבלת שפע העולם הבא.